

[Finansministeren.]

statsbudgettet. Jeg finder i det hele taget, at det er en noget ufrugtbar problemstilling ligesom at sætte et frimærke på bestemte besparelser eller merindtægter og sige: de dér går til overskuddet, de dér går til folkepensionen; og særlig ufrugtbar bliver denne problemstilling efter min opfattelse, når man vil søge at anvende den på kommende finansår. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde nogle bemærkninger, der viser, at han også er klar over dette. Jeg kan f. eks. tage den portoforhøjelse, man har diskuteret så meget. Dér mener det ærede medlem hr. Poul Møller, at der skal sættes et frimærke på portoforhøjelsen — ja, det var ingen vittighed — der skal sættes et mærke på portointdægterne af forhøjelsen, som siger, at de skal gå til finansiering af folkepensionen. Jeg kunne vende det om og sige: nej, de skal bruges til at styrke overskuddet på statsbudgettet. Er der nogen som helst idé i at diskutere det? Jeg synes det som sagt ikke. Derimod har det naturligvis væsentlig betydning, om man opnår tilstrækkelige beløb både til at fastholde overskuddene og til at finansiere folkepensionsudgifterne fremover. Det var dette regnestykke, jeg opstillede i min fremsættelsestale, og som der er gjort kommentarer til af det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard.

Med hensyn til indeværende år var det vist det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der mente, at de 100 mill. kr. måske var for lidt, vi skulle højere op, og det har jeg som sagt ikke noget imod, hvis der kan opnås tilslutning til det. Man kan naturligvis blive lidt mistrøstig, når det ærede medlem hr. Aksel Møller samtidig udkaster planer, hvorefter disse penge, som vi under store besværligheder har opnået ved besparelser og merindtægter, igen skal fratages staten og uddeles som skattnedsættelser, der ganske vist ikke skal udbetales til borgerne, men indsættes i private banker og sparekasser. Det gør jo det hele særdeles kompliceret, når den slags tanker udkastes i forbindelse med dette besværlige arbejde for at opnå det tilstrækkelige overskud; men jeg skal ikke sige mere, det er ikke min mening i dag at ville rejse en stor diskussion om dette emne.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at forhandlingerne står i stampe i finansudvalget, og det er meget beklageligt. Det ærede medlem spurgte, om jeg er villig til at komme tilstede i de kommende dage, når man ønsker det, og det kan jeg bekræfte. Jeg ville iøvrigt gerne have hørt, hvad der var sket, hvis jeg havde sagt, at det var jeg ikke. Iøvrigt har der været arbejdet ganske energisk i finansudvalget, i hvert fald i forbindelse med de møder, der har været afholdt med de forskellige ministre, og hvori jeg har deltaget. Men der er en ting, som jeg synes der er grund til at fremhæve i dag, når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ønsker, at vi nu skal skynde os med at fuldende arbejdet. Man har kaldt på forslag til besparelser og forbedringer af statsbudgettet, det har man gjort særlig energisk fra venstres og de konservatives side, og naturligvis særlig energisk i taler landet over, men det, der har været karakteristisk, og som der er grund til at fremhæve, er, at der i finansudvalget praktisk talt ikke fra de to partiers side er fremsat noget forslag om besparelser. Skulle vi ikke slå det fast. Det er jo det, der er tilfældet. Jeg er naturligvis meget tilfreds med, at man vil bistå med besparelser, det har man også gentaget her i dag, og jeg forstår udmærket, at man fra venstres og de konservatives side ikke er tilfreds med alle de forslag, jeg er kommet med, der kan være nogle, der vækker større ubehag end andre. Jeg kan endogså forstå, at man siger, at vi ikke er nået op på tilstrækkelige beløb, og jeg kan forstå, at man siger, at der ikke er egentlige besparelser nok. Men jeg kan snart ikke forstå, at man så ikke selv kommer med nogle forslag. Der har været fremsat et forslag fra venstres side, og jeg har forstået, at det også har tilslutning fra konservativ side. Det gik ud på, at man skulle yde en vis betaling, når man gik på aftenskole, 50 øre pr. time, og det ville give en indtægt på en halv mill. kr. Jeg ved ikke, om det skal tages som et eksempel på de egentlige besparelser, som man tænker på, når man kritiserer de forslag, jeg iøvrigt har fremsat.

Om vi kan nå længere end de 100 mill. kr. for indeværende år, må de forhandlinger, der nu skal føres i finansudvalget, vise, og jeg deltager altså meget gerne i dem.